बालापत्येन भृत्येन यदि सा न प्रकाश्यते ॥२३०॥
तदस्मिन्नेतयोर्बाल्याद्वस्तुनि व्यक्तिमागते ।
तवाग्रे गोपनं साधो न ममाप्युपपद्यते ॥२३१॥
त्वयाप्यस्मद्धितार्थाय निसर्गसरलात्मना ।
ईषत् प्रयासः कल्याणिन् क्रियतां यदि शक्यते ॥२३२॥
योऽयं तरुतले मुण्डचूडालो दृश्यते व्रती ।
अमुना शस्यपालेन कान्दिशीकाः कृता वयं ॥२३३॥
अभुक्ते मालिकैरन्ने नवे नागैर्न भुज्यते ।
अयं नात्ति च तत् तेन समयेन हृता वयं ॥२३४॥
क्षेत्राणि रक्षत्येतस्मिन् दृष्ट्वापि फलसम्पदं ।
भोक्तुं नैव समर्थाः स्मः प्रेता इव सरिज्जलं ॥२३५॥
तथा कुरु यथा भ्रश्येत् समयादेष नैष्ठिकः ।
योग्यां प्रतिक्रियां विद्मो वयमप्युपकर्तृषु ॥२३६॥
स तथेति ततो नागमुक्त्वा यत्नपरो द्विजः ।
अचिन्तयद्दिवारात्रौ शस्यपालस्य वञ्चनां ॥२३७॥
गूढं तस्य वहिःक्षेत्रकुटीगर्भकृतस्थितेः ।
पच्यमानान्नभाण्डान्तर्नवान्नं न्यक्षिपत् ततः ॥२३८॥
भुञ्जान एव तत् तस्मिन् क्षणादेव जहार सः ।
अद्धीन्द्रः करकासारवर्षी स्फीतां फलश्रियं ॥२३९॥